

PERSEVERENT

Mulțumesc. Atunci să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Tată ceresc, Îți suntem recunoscători încă o dată pentru această minunată ocazie pe care o avem de a prezenta Evanghelia lui Isus Hristos, acestor oameni aleși, care așteaptă venirea neprihănitului Hristos. Te rugăm să faci ca atunci când vom pleca de aici, inimile noastre să fie ca și a celor doi de pe drumul Emausului, care spuneau: „*Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea...?*”

Doamne, noi așteptăm venirea Ta curând, ca să ne iei în marea Împărăție unde nu va mai fi tristețe și moarte, nici adunări de rugăciune pentru oameni, ci totul va fi gata. Atunci vom intra în bucuria Stăpânului, la care suntem părtași prin Isus Hristos. Dă-ne aceste lucruri, Tată.

Dacă în inimile oamenilor există vreo sămânță care nu a venit încă la Viață, fie ca în seara aceasta să se întâmple ceva, astfel încât acea Viață să fie mișcată spre Mesajul timpului de sfârșit în care trăim.

Binecuvântează-i pe frații lucrători din Chicago și pe oamenii de afaceri. Mâine dimineață va avea loc dejunul oamenilor de afaceri, de aceea Te rog să-mi dai ceva care să miște inimile acelor oameni. Dă-ne aceasta, Tată, și ajută-ne și mâine seară la Lane Tech. Duminică vom avea un serviciu dublu aici. Fie ca multe suflete să fie vindecate și salvate, astfel încât Împărăția lui Dumnezeu să fie mărită, fiindcă o cerem în Numele lui Isus. Amin. Vă puteți așeza.

(Fratele Branham îl întreabă ceva pe fratele Johnson).

Am intrat puțin mai târziu, dar m-am bucurat că am putut vorbi cu fratele Vayle.

Știu că este cald, dar ne bucurăm că putem fi aici, indiferent de condiții. Gândiți-vă la timpul când era Domnul nostru pe pământ. În Palestina este foarte cald imediat după ce răsare soarele, dar deși Îl ustura gâtul, El stătea acolo, predica și vindeca bolnavii. El este Același și astăzi, iar harul Lui ne este de-ajuns pentru tot ce avem nevoie.

În seara aceasta voi încerca să ne rugăm pentru bolnavi. În restul zilelor vorbesc mai diferit, despre salvare. Pentru că în fiecare zi am servicii duble, dacă predic trebuie să mănânc, iar dacă mănânc nu pot avea acest fel de serviciu. Dacă am două servicii într-o zi, unul din ele nu poate fi un serviciu de vindecare, fiindcă dacă mănânc mă simt altfel.

Cred că Billy mi-a spus că a împărțit numere de rugăciune pentru bolnavi. Știe cineva despre aceasta? (Adunarea spune: „Da.”). Bine. Atunci ne vom grăbi, dar aș vrea să fiți respectuoși și să ascultați atenți. Și în rândul de rugăciune să venim cu tot respectul pe care îl avem și să credem că Dumnezeu este aici ca să ne vindece.

Noi suntem foarte recunoscători pentru aceste vedenii, fiindcă slujba mea este centrată în jurul acestui lucru, dar aștept în fiecare clipă să vină altceva. Săptămâna trecută am fost foarte slăbit din cauza aceasta.

Noi am venit din Arizona și ne vom întoarce acolo luni. Acasă am avut persoane din Texas, Arkansas și din toată țara, care au așteptat trei sau patru ani pentru acele interviuri. Acolo întâlnești cu adevărat supranaturalul, pentru că iei o persoană, iar Duhul Sfânt vine, descoperă lucrurile ascunse și lucrează.

Ieri s-a întâmplat ceva ciudat. Cred că am avut vreo douăzeci de oameni, dar înainte să merg acolo, am stat și am studiat în cameră, iar marele Duh Sfânt a venit și mi-a spus despre fiecare persoană care urma să vină, ce întrebări vor pune, ce vise, ce tălmăciri, iar eu am scris totul pe hârtie. Apoi am intrat în cameră cu acei oameni pe care nu-i mai întâlнисem niciodată, am stat de vorbă cu ei și le-am arătat fiecare întrebare pe care voiau să o pună și fiecare vis pe care l-

au avut, iar la sfârșit le-am arătat hârtia pe care o scrisesem înainte ca să ajungă ei acolo.

Voi știți că eu nu pot face aceasta, ci numai Dumnezeu. Nici o ființă omenească nu poate face aceasta, nu are cum, ci așa cum am spus aseară, este un paradox. Dacă urmăriți precizia Duhului Sfânt când spune că se va întâmpla ceva, veți vedea că este exact așa. Poate ați auzit vedenia pe care am avut-o cu privire la acel urs grizzly de șapte picioare (2,13 metri) și la acel caribu cu coarnele de patruzeci și doi de inch (106 centimetri). Eu o am scrisă în peștera mea și arată exact locul unde se va petrece și toate detaliile.

Câți ați auzit banda cu mesajul „Domnilor, acesta este timpul?” pe care l-am vorbit înainte de a merge în Vest? Îngerul Domnului m-a trimis acolo și mi-a zis: „Va veni din cer o constelație de șapte îngeri, ca o piramidă: trei pe o parte, trei pe alta și unul în vârf.” Cel din dreapta avea aripile date pe spate și m-a luat drept în constelație, fiindcă El mi-a spus ce trebuia să fac.

Astfel, când m-am dus în Vest, totul s-a petrecut cum văzusem în vedenie și cum spusese: „Va fi un zgomot puternic, ca o explozie sau ca zgomotul făcut de un avion. Se va petrece cam la cincizeci sau o sută de mile, nord-vest de Tucson, când mă voi apleca și voi lua niște scaieți de pe cracul pantalonului.” În ziua când s-a întâmplat aceasta, eram acolo cu fratele Sothmann, care este aici de față, și cu fratele Norman. Ești aici, frate Fred? Parcă te-am auzit spunând „Amin!”. O, da, scuză-mă frate Fred. Noi am fost acolo împreună.

Cu o zi înainte de a se întâmpla cele vestite de El, Duhul Sfânt a venit în micuța noastră tabără și a început să descopere diferite lucruri referitoare la copiii noștri, ce trebuie să facă și în ce condiții, ce se va întâmpla printre ei și ce să facem noi.

În dimineața următoare, am găsit unde erau ascunși porcii javelina și încercam să le spun celor doi frați cum pot ajunge la ei. Eu îl împușcasem pe al meu și voiam să-i ajut pe frați să aibă și ei câte unul, așa că m-am dus sus pe creastă. l-am zis

fratelui Norman să vină prin partea cealaltă, fratele Fred să stea la mijloc, iar eu urma să o iau pe dincoace, fiindcă în felul acela vor alerga spre ei și vor putea să-și aleagă fiecare pe care îl voiau. Totuși, când am ajuns sus, nu era nici un porc. Îl vedeam pe fratele Fred cam la o milă depărtare de mine, așa că am coborât de pe munte lângă un hâu mare și m-am așezat acolo.

Era cam opt dimineața. Mi-am pus picior peste picior, și atunci am observat că aveam câțiva scaieți pe cracul salopetei. Am început să-i culeg, în timp ce mă gândeam: „Nu-i ciudat că sunt chiar la nord-vest de Tucson și Flagstaff și am acești scaieți pe pantalon? Este chiar ciudat,” și i-am aruncat jos.

Am privit în sus și am observat că pe partea cealaltă a hâului era o turmă întreagă de Javelina. Erau exact în bătaia puștii, dar nu am tras în ei pentru că mie nu-mi mai trebuiau, așa că m-am gândit să fac cumva să le dau de știre fratelui Fred și celorlalți. Astfel, am alergat peste o râpă mică, dar în timp ce alergam, am crezut că întreaga țară a fost risipită de o explozie pe care am auzit-o. Purtam pe cap o pălărie neagră care arăta ca o javelină, iar când am auzit explozia am crezut că m-a împușcat cineva. M-am speriat așa de tare că am sărit în sus gândindu-mă: „Oare ce se întâmplă?”

Am văzut că stâncile de pe creste se prăvăleau la vale, iar când am privit în sus, am văzut cercul acela alb care se învârtea. Imediat după aceea, am văzut că din văzduh veneau șapte Îngeri, care m-au luat cu ei și mi-au zis: „Du-te imediat în Est și adu cele șapte Peceți, fiindcă acolo sunt șapte taine care completează Cuvântul descoperit.”

Dacă nu le-ați auzit, dar credeți că ceea ce am vorbit în predici este inspirat, atunci luați benzile cu cele șapte Peceți. Eu nu vând benzi, dar fratele Sothmann și fratele McGuire, o fac. Deci, dacă vreți să auziți ceva ce este „Așa vorbește Domnul,” atunci luați-le pe acelea.

Eu știu că s-au făcut fotografii cu ocazia aceluia eveniment, când Norul alb a venit

jos. Fotografiiile au ajuns la Associated Press, dar cred că au fost publicate și în ziarele din Chicago. Știrea a fost publicată și în revista „Life”. Ei spuneau că acolo este o zonă de vânătoare și nu zboară avioane sau altceva. Norul s-a format prea sus, cam la douăzeci și șase de mile (41,8 kilometri), unde nu există vapori de apă. Acolo nu se pot forma vapori de apă, și a avut o lungime de 30 de mile (48,2 kilometri).

Priviți în partea dreaptă a constelației dacă nu este... Dar mai bine ascultați mesajul „Domnilor, acesta este timpul?” care a fost vorbit cu trei sau patru luni înainte de a se întâmpla.

Până și știința a trebuit să recunoască faptul că este adevărat. Ei au făcut cercetări și au spus că este un mister care nu poate fi înțeles. Oamenii de știință din Tucson au încercat să înțeleagă ce este, dar nu au reușit. Când am vorbit cu ei, mi-am zis: „Nu! Acea este fotografia cu Îngerul Domnului și nu trebuie să le spun nimic, pentru că nu vor crede.” Dar vedeți, în fața acestor lucruri, sunt nevoiți să admită că acesta este Adevărul.

Frați și surori, s-ar putea ca aceasta să fie ultima mea vizită la Chicago, dar vă spun în Numele Domnului Isus că Evanghelia este Adevărul. Acesta este timpul din urmă, ceea ce înseamnă că trăim în umbra venirii Lui. Orice faceți, siliți-vă pentru Împărăția lui Dumnezeu! Dacă simți că Ceva îți atinge inima, vino repede cât mai ai ocazia, fiindcă se apropie ceasul când va fi prea târziu, iar atunci nu vei vrea să vii, pentru că nu va mai fi nici o chemare în inima ta. Și apoi, oricât vei încerca să intri, nu vei mai putea. Când ultimul mădular va fi adăugat la Trup, pentru răpire, nu va mai fi salvat nimeni, pentru că ușile se vor închide ca în timpul lui Noe și nu va mai fi salvare chiar dacă oamenii vor crede că mai este. Atunci va veni necazul, înțelegeți?

Odată, Ioan i-a trimis pe ucenicii săi la Isus ca să-L întrebe: „*Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?*” (Matei 11.3). Și El le-a zis: „Stați puțin și priviți ce se întâmplă.” Ei au așteptat și au văzut, apoi s-au dus peste munte, iar Isus a vorbit cu noroadele despre Ioan și le-a zis:

„Ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.

*Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? O trestie clătinată de vânt?” (Matei 11.7-8).
Nu, Ioan nu era așa. Și El a continuat:*

„Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc;

căci el este acela despre care s-a scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care îți va pregăti calea înaintea Ta.” (v. 9-10, Maleahi 3.1).

Cu altă ocazie, El le-a vorbit ucenicilor și le-a spus că trebuie să meargă la Ierusalim ca să fie adus jertfă, apoi ei l-au întrebat: *„Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?”*

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.” Apoi a adăugat: *„Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.”* (Matei 17.11-12).

Mă auziți? Spuneți „Amin!” (Adunarea spune „Amin!”). Cărturarii și chiar și ucenicii știau să Ilie era ultimul semn. Dați-mi voie să repet. Ei Îl aveau chiar pe Cel ales și Îl numeau Domnul, iar făgăduința era că înainte de venirea lui Mesia trebuia să vină Ilie ca premergător al Lui. Dar el a venit atât de umil și de neînsemnat, încât nu l-au recunoscut.

Dați-mi voie să vă spun ceva. Voi așteptați să se întâmple multe, dar ele se întâmplă și voi nici nu știți. Cineva zice: *„Înainte de răpirea Bisericii...”*

Eu nu sunt aici ca să vă învăț și sunt sigur că mulți dintre predicatorii de pe

platformă nu vor fi de acord cu ceea ce voi spune. Mulți predicatori sunt de părere că Biserica va trece prin necazul cel mare pentru curățire, dar eu nu sunt de acord cu aceasta, pentru că cel care ne curăță pe noi este sângele lui Isus Hristos, nu altceva. Înțelegeți? Biserica denominațională și fecioarele neînțelepte vor trece prin necaz, dar Mireasa nu va trece. Este o mare diferență între biserică și Mireasă, pentru că Mireasa merge în răpire. Aici v-ați încurcat voi, „Biserica lui Dumnezeu” din Anderson. Eu nu vreau să vă spun ce să faceți sau ce să nu faceți, ci vă spun doar cum văd eu lucrurile.

Primul lucru pe care îl veți spune este: „Am crezut că necazul va fi înaintea răpirii!” Necazul cel mare va lovi, dar ceea ce va fi mai groaznic este că vi se va spune: „Răpirea a fost deja și voi nu ați știut nimic!” Biblia spune că „*Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat, și altul va fi lăsat.*” (Matei 24.40). Cei care vor fi schimbați și răpiți vor fi puțini, dar mai întâi se va ridica Mireasa care a adormit de-a lungul epocilor. Apoi, noi, care am rămas în viață, vom fi luați sus împreună cu ei, unul de aici și unul de dincolo.

În fiecare zi, în lume dispar în jur de cinci sute de oameni. Dar dacă ar fi o mie? Cei din jur ar spune: „Probabil femeia aceea a fugit cu cineva.” Sau: „Cred că predicatorul acela a fugit cu nevasta altuia,” dar în realitate ei au fost duși în slavă, în răpire. Nu spune El că va veni ca un hoț noaptea? Ați văzut?

Poate tu zici: „Păi, dacă va veni, îl voi vedea!” Nu, nu! Îl vor vedea numai cei cărora le va fi dat să-L vadă atunci. Înțelegeți?

Va fi ca atunci când Ioan Botezătorul l-a văzut pe Duhul lui Dumnezeu venind peste Isus ca o Lumină care semăna cu un porumbel, iar un Glas a spus: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit.*” (Matei 3.17). Dar nimeni nu a auzit și nu a văzut aceasta, decât Ioan. Înțelegeți?

Când va avea loc răpirea, va fi o schimbare, iar noi care vom fi schimbați, vom fi luați sus, în timp ce fecioarele nechibzuite vor continua să trăiască la fel ca până

atunci, crezând că totul va fi bine. Dar răpirea a avut deja loc și ele nu au știut nimic.

Eu nu spun că va fi așa, sau că Domnul mi-a spus aceasta, dar cred că este foarte aproape să se întâmple. Acesta este motivul pentru care nu vreau să aștept altă ocazie, ci doresc să fiu gata. Să lăsăm deoparte toate poverile! Probabil că felul în care vom fi luați va fi diferit de cum ne-am gândit. Așa a fost la prima Sa venire și probabil la fel va fi și la cea de-a doua.

Haideți să ne rugăm. Să fim sinceri. Voi știți că eu sunt sudist și sunt obișnuit cu ospitalitatea din Sud. Voi aveți un oraș mare, cu cinci milioane de oameni, și pot spune că sunt oameni prietenoși și drăguți. Așa este. Oamenii din Chicago sunt foarte drăguți; chiar și oamenii cu care am stat de vorbă pe stradă te respectă și sunt drăguți, ceea ce apreciez foarte mult.

Dați-mi voie să vă spun ceva care este în conformitate cu o vedenie pe care am avut-o ieri dimineață. Eu știu că unii din Mireasă așteaptă venirea Domnului aici în Chicago. Conform vedeniei pe care am avut-o, știu că în orașul acesta va fi un grup care va fi luat, și vedeniile nu dau greș niciodată. Știu că Dumnezeu are aici copiii Săi care vor merge în răpire. Cred că am spus destul și am ajuns destul de departe, așa că nu voi mai zice nimic. Deci să ne rugăm.

Doamne Isuse, ajută-ne în timp ce vom intra în Cuvânt. Îngăduie ca oamenii să înțeleagă clar că noi toți suntem oameni. Noi știm că obosim și slăbim, dar Te rog să zgudui încă o dată această biserică mică, cu puterea Ta, cu Cuvântul Tău, astfel încât să nu mai rămână nici un bolnav printre noi.

Doamne, Îți mulțumim fiindcă credem că atunci când cerem aceste lucruri, le-am și primit. Tată, Te rugăm să faci lucruri mari printre noi. Eu mă încredințez Ție, împreună cu textul pe care îl voi citi, în Numele lui Isus, și Te rog să ni-l descoperi ca să-l putem înțelege clar. Amin.

În seara aceasta voi încerca să termin la timp, ca să putem pleca mai repede decât aseară. Aș vrea să deschideți împreună cu mine la **Evangelhia după Matei, capitolul 15 și vom citi de la versetul 21 la 28:**

„Isus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului.

Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.”

El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.”

Drept răspuns, El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.”

Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: „Doamne, ajută-mi!”

Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!”

„Da, Doamne”, a zis ea, „dar și cățelei mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”

Atunci Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum voiești.” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Aici avem un text destul de lung și nu aș vrea să iau prea mult timp cu cititul. După cum știți, toată Scriptura a fost scrisă prin inspirație, iar eu aș vrea să iau un cuvânt de aici și să vorbesc despre subiectul: „**Perseverent.**”

Cuvântul „perseverent” înseamnă „insistent.” A insista în a face ceva. Eu cred că orice om din toate epocile, care a făcut ceva pentru el, a fost insistent în ceea ce a vrut să realizeze. Dar înainte de a fi insistent, trebuie să ai încredere în ceea ce încerci să realizezi, pentru că dacă nu ai credință în ceea ce încerci să faci, nu vei obține niciodată acel lucru.

Credința înseamnă foarte mult, iar noi considerăm că este ceva foarte ușor. Eu i-am auzit de multe ori pe oameni spunând: „O, eu am credință!” dar am ajuns la concluzia că de multe ori, cei care zic că cred, au mai puțină credință decât cei care nu spun nimic, și se bazează de fapt pe emoții și nu pe adevărata credință. Aici este diferența! Una este să ai o emoție cu nădejde și alta este să crezi și să stai liniștit. Înțelegeți?

Credința este o încredințare. Nu este ceva în care sari și speri că este așa, ci este ceva ce știi, ceva ce ai. Tu nu poți explica omenește cum vei avea lucrul pe care îți ceri, dar cu toate acestea știi că este acolo, îl ai deja; este o încredințare.

Acest lucru ar însemna foarte mult pentru adunare, dacă aș putea să vă fac să înțelegeți clar.

Oh, noi suntem încredințați! Eu vorbesc despre vindecare fiindcă cred că Dumnezeu o va face; cred că El va face ceea ce a făgăduit. Dacă n-ar fi așa, m-aș teme să stau în fața acestei audiențe și să fac aceste afirmații. Dacă aș fi avut doar un strop de îndoială, nici n-aș fi intrat pe ușa aceea.

Tu trebuie să crezi categoric; ai asigurarea și nu te poate clinti nimic. Orice s-ar întâmpla, tu crezi în continuare; chiar și atunci când nu se mai vede nimic.

Indiferent ce se întâmplă, tu continui să crezi.

Doamna Way a avut grijă aseară de doamna de acolo care se uită la mine. Zilele trecute, soțul doamnei Way a fost ridicat din morți, în urma unui atac de cord. Eu am coborât de pe platformă și m-am dus la el, fiindcă am văzut că își dăduse deja ochii peste cap și căzuse mort. Nu știam ce să fac, așa că i-am controlat inima să văd dacă mai bate, dar era mort.

Aseară, cineva m-a întrebat: „De ce nu te-ai dus la femeia aceea?” Doamna Way a încercat s-o scoată afară la aer, dar femeia a căzut jos și fața i s-a albit, fiindcă era aproape moartă. Și cineva m-a întrebat: „De ce nu te-ai dus la ea?” Pentru că nu am avut de ce să mă duc. Încredințarea nu este ceva ce încearcă să-ți spună cineva să faci, ci este ceva ce te însărcinează Dumnezeu. Înțelegeți?

Eu am văzut-o pe doamna aceea. Era foarte bolnavă și intoxicată cu tot felul de medicamente pe care i le prescriesese medicul, dar am văzut-o râzând și bucurându-se așa cum obișnuiesc să fac și eu după ce s-a terminat ceva. Înțelegeți? „Dar domnul Way putea sta acolo,” mi-a zis cineva. Este adevărat, dar a trebuit să merg acolo. În ce privește femeia, vedenia a venit când ea era afară, iar acum stă aici vindecată și bucuroasă. Da.

Vedeți? Tu trebuie să știi. Dar nu poți ști până când nu ai credința care produce acel „știu!” Credința este acel „știu,” ea este cea care mărturisește aceasta.

Deci, orice om care vrea să realizeze ceva, trebuie să fie perseverent. De exemplu, George Washington a fost numit părintele acestei națiuni. Odată, el s-a rugat o noapte întreagă în zăpadă. Mai mult de șaptezeci la sută din soldații lui stăteau acolo, fără papuci în picioare, doar cu niște cârpe înfășurate pe picioare, dar deși erau înghețați de frig, aveau un conducător în care credeau; iar conducătorul lor credea în marele Conducător Dumnezeu. El s-a rugat stând în genunchi în zăpadă, până s-a udat până la genunchi. Lângă ei era înghețatul Delaware, dincolo de care britanicii stăteau liniștiți.

Dar Delaware nu a putut sta în calea lui și a soldaților lui, care aveau picioarele înghețate în apa râului. El a fost perseverent și și-a atins scopul fiindcă a crezut că Dumnezeu îi va da biruință. Trei gloanțe de muschetă i-au străbătut tunica, dar niciunul nu l-a rănit. El auzise de Dumnezeu și fiindcă credea că ceea ce i-a spus El era adevărul, a fost perseverent și nu a putut fi oprit de nimic.

Dacă fiecare bolnav de aici ar putea să-L creadă pe Dumnezeu așa cum l-a crezut George Washington, Delaware al vostru care vă stă în cale în seara aceasta, va trebui să se topească undeva, ca să puteți trece. Indiferent cât este de mare împotrivirea din calea ta, tu treci de ea. Vei fi insistent, atât de insistent încât cancerul, tumoarea sau orice ar fi, nu va rezista acolo, fiindcă vei trece peste ea și vei atinge făgăduința pe care ți-a dat-o Dumnezeu.

Oamenii pot fi insistenți numai după ce au auzit de Dumnezeu, fiindcă credința se bazează pe un singur Cuvânt al lui Dumnezeu; ea vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Noe a predicat și a construit arca în mijlocul unei mari opoziții. După ce Dumnezeu i-a spus că va nimici lumea prin apă, păcatul s-a înmulțit atât de mult încât nu l-a mai putut suporta. El a spus că va spăla lumea printr-un potop de apă, și deși nu era nici o picătură de apă în cer, Noe a fost perseverent împotriva tuturor criticilor din jur. Indiferent cât au spus oamenii: „Nu se poate așa ceva!” Noe a știut că se va întâmpla, fiindcă era perseverent. El nu a spus: „Am pus bazele pentru construirea arcei, dar cred că este de-ajuns, fiindcă știința a dovedit că sunt pe un teren greșit!”

Așa cred foarte mulți oameni cu privire la venirea lui Hristos. Ei pun bazele, crezând în Domnul Isus, acceptându-l ca Mântuitor personal și ajungând chiar și la botezul creștin, dar când vine vorba să urmeze calea Lui și să primească botezul cu Duhul Sfânt, toți au explicații care îi îndepărtează. Acesta este motivul pentru care sămânța cade la marginea drumului sau pe un pământ stâncos.

Dar când bărbatul sau femeia cred în Dumnezeu; cred că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, cred că Cuvântul Lui este cât se poate de real și că fiecare promisiune a Lui este la fel de vie, nu mai poate veni nici un predicator sau altcineva, să le explice altceva. Ei sunt perseverenți și merg înainte până realizează ce și-au propus, fiindcă cred.

La fel s-a întâmplat cu Moise. El a uitat făgăduința și simțirea față de oameni, dar când s-a întâlnit cu Dumnezeu în acel rug aprins, a văzut că acela era Cuvântul lui Dumnezeu. El a avut o educație bună, pentru că mama lui l-a învățat căile lui Dumnezeu, dar când a ajuns acolo sus și s-a întâlnit cu Ființa despre care i-a vorbit mama sa... Înțelegeți ce vreau să spun? (Adunarea spune: „Amin!”).

Mulți oameni citesc Biblia și o înțeleg perfect prin intelect, dar nu despre aceasta este vorba aici, pentru că nu contează cât de bine o poți explica, ci trebuie să-L întâlnești personal pe Autor. Aceasta aduce credința, pentru că Autorul trăiește în tine după ce te-ai născut din El.

Moise s-a întâlnit cu Autorul, iar El zis: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. Să nu uiți făgăduința Mea, și Eu te voi trimite!” Amin. „Te voi trimite să-i eliberezi!”

Priviți ce s-a întâmplat când a făcut primul semn. Se părea că a eșuat, din cauză că în jurul lui erau o mulțime de imitatori care au putut face exact ce a făcut el. Dar Moise îl întâlnise pe Dumnezeu în rugul aprins, și știa că era trimis de Dumnezeu, așa că nu a avut nici o importanță câți îl imitau și ce caracter aveau. Moise stătea pe Adevăr, iar ceea ce avea venea de la Dumnezeu. Astfel, el a stat neclintit în fața lui Faraon, iar șarpele lui i-a înghițit pe ceilalți șerpi.

Așa fac și unii oameni de astăzi, dar dacă nu sunt siguri, dacă sunt cuprinși doar de niște emoții sau văd pe cineva sfârșind cumva, încep să spună: „Poate nu este chiar așa...”

David era doar un băiețandru necioplit și nu era îndeajuns de matur ca să poarte vreo armă, o sabie sau un scut. Era prea pipernicit, cum spunem noi, iar tatăl lui nu-i putea da să facă nimic din cauza aceasta, așa că l-a trimis să aibă grijă de turma de oi. În schimb, frații lui erau bărbați înalți, puternici și vânjoși.

Dar David era profet, și Cuvântul Domnului a venit la el în cântări. Și Isus a zis: „*Ați auzit că s-a zis în Psalmi...*” pentru că David a fost un scriitor de cântări profetice. Astfel, în timp ce stătea la oi, asculta vântul care sufla printre cedrii din munți și a scris: „*El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă...*” (Psalmul 23.2), iar noaptea privea stelele și luna și știa că Dumnezeu era acolo, fiindcă a fost vizitat de El.

Odată, un urs i-a luat una din oi. Oaia însemna mult pentru el, fiindcă învățase să le iubească și oile îl iubeau pe el.

Astfel, când ursul i-a înșfăcat oaia și a auzit behăitul ei, inima lui David s-a aprins. Dumnezeu îl trimisese să aibă grijă de oi, iar când a auzit behăitul ei, a știut că Cel ce a făcut munții era Dumnezeul lui, așa că a pus o piatră în praștie și l-a doborât pe acel grizzly, apoi s-a întors bucuros, pentru că avusese biruință.

După aceasta a urmat o încercare mai mare. A venit un leu, care era mult mai fioros decât ursul. Dacă aş avea timp, mi-ar plăcea să analizez aceste două animale, ca să vă arăt paralela de aici. Leul a venit, a înșfăcat oaia și a fugit, dar dacă Dumnezeu i-a dat biruință asupra ursului, a putut să-i dea biruință și asupra leului.

Dumnezeul care poate să-mi dea biruință asupra mea (Amin), îmi poate da biruință și asupra bolii care încearcă să mă tragă de la El! Cu siguranță. Dumnezeul care poate să mă salveze, a putut să facă din mine ceea ce sunt; prin credința în Cuvântul Său, El a putut să facă din mine, care nu eram un creștin, un creștin adevărat.

În final a venit marea confruntare cu uriașul, care era mai mare decât un grizzly, dar David a știut că dacă ÎL avea pe Dumnezeu, era ceva potrivit pentru el, indiferent cât de mare era acel uriaș. Cu Dumnezeu este mai mult decât potrivit. Așa credea acest omuleț neechipat, care nu era un luptător, ci doar un copil. El nu avea armură, nici scut sau sulică, ci doar o praștie. Voi știți ce este praștia: o bucată de piele legată cu două sfori. David voia să se lupte cu acel uriaș care voia să prindă oile lui Dumnezeu, și știa că dacă Dumnezeu a putut izbăvi oaia lui, cu atât mai mult putea izbăvi poporul Său, familia Sa.

Chicago, voi sunteți mai mult decât niște oi, sunteți poporul lui Dumnezeu. Noi nu avem nici o denotațiune sau ceva intelectual în spatele nostru, dar venim în Numele Domnului Isus, fiindcă știm că ați fost prinși de boală sau de grijile lumii. Pe noi nu ne interesează că doctorul nu v-a mai dat nici o șansă, fiindcă am venit să vă luăm înapoi la sănătate, în Numele lui Isus Hristos, doar cu o praștie mică, cu Cuvântul Lui.

Două bucăți de sfoară, Vechiul și Noul Testament, care Îl țin pe Isus între ele, și dacă ne permiteți, am venit cu această praștie să vă ducem acolo unde trebuie să fiți.

Uitați-vă la Samson, despre care am vorbit aseară. Și el a fost perseverent cât timp a simțit că cele șapte șuvițe îi atârnau pe spate. Filistenii nu au însemnat nimic pentru el, chiar dacă n-a avut în mână decât o falcă de măgar. Nici porțile de la Gaza nu au însemnat nimic, fiindcă simțea cele șapte șuvițe, care erau legământul lui.

Cât timp creștinul poate simți acel legământ, toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede. Când simți legământul credinței în tine, știi că ești copilul lui Dumnezeu și moștenitorul tuturor binecuvântărilor pe care le-a făgăduit El, așa că indiferent ce vine din față, tu ești pregătit. Acest lucru este valabil cât timp poți simți și știi ce crezi. Mă urmăriți? (Amin).

Și Samson a fost bine cât timp a simțit aceasta. La fel este cu tine: cât timp ai în inima ta credință și nu doar o emoție sau o impresie, știi că vei primi. Tu știi că ți-ai mărturisit păcatele; știi că ai trecut de la moarte la Viață; știi că ești un copil al lui Dumnezeu și un moștenitor al acestor lucruri, așa că nu există nimic să te oprească să le ai. Atunci ești perseverent.

Ioan Botezătorul era atât de perseverent încât a făcut o afirmație. Ei l-au așteptat timp de patru mii de ani pe Mesia, dar Ioan a știut că el era cel care avea să-l prezinte. Vorbind despre el, Isus a spus că Ioan era mai mult decât un proroc, fiindcă era solul legământului. La rândul lui, Ioan era sigur că avea să vadă semnul, Lumina, Duhul care S-a coborât peste El în chip de porumbel. Ioan era atât de încredințat de aceasta încât a spus: „...în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Ioan 1.26, Matei 3.11).

El era un profet, chiar mai mult decât un profet și își cunoștea însărcinarea. El știa că era trimis de Dumnezeu și nu a avut nici o teamă în inima lui. Ioan nu a putut fi oprit de criticile și batjocurile din jur, sau că era considerat un sălbatic care îi rățăcea pe oameni. Cineva l-a întrebat: „Ioan, nu te temi de ce se va întâmpla?” Cum ar fi putut să dea greș când Dumnezeu i-a vorbit și i-a spus: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”?(Ioan 1.33).

Ioan a știut, de aceea nu s-a temut că va da greș. Aceea era însărcinarea lui, așa că putea să fie foarte perseverent, foarte insistent. Nimic nu îl putea tulbura, fiindcă nu erau destui diavoli ca să-i ia acest lucru! Aleluia! El era însărcinat să facă ceva, și pentru că „Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul Lui nu va trece,” a putut spune: „Îl voi vedea!” Vedeți, el avea credința ancorată.

Asemenea lui Moise, el a auzit ceva în pustiu, acolo unde sunt modelați profetii. El l-a auzit pe Dumnezeu spunând: „Tu ești glasul celui ce strigă în pustie. Eu pot să-ți arăt însărcinarea ta din Scriptură, fiindcă ești cel despre care a vorbit Isaia cu șapte sute doisprezece ani în urmă, când a zis: „Un glas strigă în pustie...”

Astfel, când ei l-au întrebat: „Ești Mesia?” el le-a răspuns: „*Eu sunt glasul celui ce strigă: „Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!”* (Ioan 1.23, Isaia 40.3). Ioan știa că trebuia să facă aceasta, fiindcă așa îi spusese Dumnezeu. El credea aceasta și a fost perseverent.

Rabinii și ceilalți au venit și i-au zis: „Vrei să spui că va fi înlăturată jertfa zilnică și că un Om va lua locul ei?”

„Da,” a răspuns Ioan, „vine Unul care va lua locul jertfei zilnice. El va fi Mielul,” apoi s-a întors, a arătat spre Isus și a zis: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!*” (Ioan 1.29), fiindcă așa îi spusese Dumnezeu.

Lui Ioan nu i-a păsat că ei i-au zis: „Asociația predicatorilor te va da afară, iar noi te vom arunca în închisoare și nu vei mai avea părtășie! Nu vom mai colabora cu tine!” El era perseverent, pentru că avea un mesaj și cineva trebuia să-l audă. Probabil că grupul lui număra vreo doisprezece oameni.

Când a venit puterea lui Dumnezeu peste el, Domnul a început să Se miște cu el. Domnul Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, de aceea, când poți vedea însărcinarea pe care ți-o dă Domnul, poți fi perseverent.

Femeia aceea grecoaică auzise de El. Nu-L văzuse niciodată, dar auzise de El și de faima Lui.

Și noi am auzit același lucru; am citit sau am auzit despre faima Lui, iar „*credința vine în urma auzirii.*” (Romani 10.17). Într-un fel sau altul, credința găsește o sursă pe care alții nu o văd. Când ești ales mai dinainte pentru un anumit lucru, te poți uita drept la el, fiindcă credința ta îl mărturisește, în timp ce ceilalți nu știu nimic despre el. Credința găsește acea Sursă care nu se poate vedea cu ochii aceștia, iar ceilalți o privesc ca observatori și fac presupuneri. „A presupune” înseamnă „a te aventura fără să ai vreo autoritate.”

Moise nu s-a dus în Egipt presupunând că Dumnezeu era cu el, ci s-a dus fiindcă știa că Dumnezeu era cu el. Înțelegeți? Tu nu accepți vindecarea gândindu-te că Dumnezeu te va vindeca, ci o accepți pentru că El a făcut-o deja. El a făgăduit aceasta, iar credința ta o mărturisește, așa că nu mai există nimic s-o poată șterge.

Biblia spune în Evrei 4.12 că *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* Aceasta face Cuvântul.

Singura care poate mânui o sabie este mâna, și singura care poate mânui Cuvântul lui Dumnezeu este credința. Astfel, dacă Cuvântul este o Sabie, credința o ține cu tărie, se încleștează pe ea și se duelează cu vrăjmașul. Acela ești tu și diavolul care încearcă să te facă să te îndoiești. Sabia pe care o ai tu este de un milion de ori mai bună decât a lui. Și vă mai spun ceva: arma lui nu este decât un băț, pe când tu ai o sabie. Dar dacă mâna care ține Sabia este slabă, poți fi biruit de bățul lui. Totuși, indiferent cât de mică este mâna aceasta, cât timp se ține de Cuvântul lui Dumnezeu cu credință, nu poate fi înfrântă de nimic și pune jos orice.

Vezi, tu ții Sabia în mâna dreaptă, și când se încrucișează cu a diavolului, el zice: „Chiar așa să fie? Chiar așa?” și continuă presingul: „Nu trebuie să crezi aceasta! Spune că este greșit!” Dar dacă crezi, vei vedea cele două săbii alunecând până la mâner. Unde aș ajunge dacă aș împinge lama în felul acesta? (Fratele Branham arată). Drept în inima lui, pentru că dreapta mea este în stânga lui. Și când împing acea credință cu Cuvântul și spun: „Satană, Isus Hristos m-a însărcinat să fac aceasta!” îl închid. Apoi mă ridic cu acea mână de credință și spun: „Mi s-a arătat un Înger al lui Dumnezeu și mi-a spus că va fi așa!” Atunci Satan va arunca sabia și va fi înfrânt. „Așa vorbește Domnul: Te provoc!” Așa procedează credinciosul, când credința lui mânuiește Cuvântul. El știe ce face pentru că a mânuit-o și a văzut cum îl biruiește pe vrăjmaș. Dar dacă ești un slăbănog denominațional, mai bine ai sta deoparte, pentru că nu știi despre ce vorbești, te îndoiești și spui că nu se poate întâmpla, fiindcă nu știi nimic despre aceasta.

Sărmana femeie din textul citit, nu-l văzuse, dar auzise de El. Ea avea multe piedici în cale, dar credința ei nu avea nici o piedică.

Tu poți avea multe piedici, poți avea cuvântul doctorului, al specialistului care te-a examinat și care ți-a spus: „Nu mai ai mult de trăit.” Dar aceasta este tot ce știe el, este ceea ce a învățat. Rezultatele cercetării lui științifice îi arată că trebuie să mori, pentru că nu are nici un medicament pentru aceasta.

Însă tu ai găsit Ceva și ai ridicat Sabia. Desigur, ai o opoziție, ai pe cineva care se duelează cu tine, pe diavolul, acea boală, acea slăbiciune, dar când îl lovești cu vârful acelei Săbii și spui: „Așa vorbește Domnul: El a descoperit că sunt vindecat!” credința ta nu mai are nici o piedică.

Haideți să vedem ce piedici a avut ea, apoi vom chema rândul de rugăciune. Poate i s-a spus: „Tu ești grecoaică, iar El este evreu!” Cu alte cuvinte: „Denominațiunea ta nu sponsorizează această adunare. Biserica ta nu este implicată!” Dar acest lucru nu a împiedecat-o pe femeie, fiindcă era împinsă de credința ei. Ea auzise că cineva fusese vindecat și pentru că era în nevoie, Ceva îi spunea că și ea poate avea acel lucru. Vedeți voi, lucrările lui Dumnezeu sunt hotărâte mai dinainte de El. Credeți aceasta? (Amin).

Odată, Isus a întâlnit un orb, iar ucenicii l-au întrebat: „*Învățătorule, cine a păcătuیت: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?*”

Dar El a răspuns: „*N-a păcătuیت nici omul acesta nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.*” (Ioan 9.2-3).

Vedeți, acestea sunt lucrările lui Dumnezeu. Când simți că ești presat de ceva, ține-te de lucrul acela, pentru că este Dumnezeu care-ți vorbește.

Femeia era foarte insistentă, deși ei i-au zis: „Tu nu aparții de poporul Lui și biserica ta nu colaborează cu adunarea aceasta.” Ea era perseverentă și a mers acolo oricum.

Poate pe drum s-a întâlnit cu un grup de preoți care i-au spus: „Stai puțin, zilele minunilor au trecut. Ai grijă că există o grămadă de hocus-pocus. Acolo sunt o grămadă de bărbați și unul despre care zic că ar fi proroc și fac aceste lucruri. Sunt doar niște nonsensuri, pentru că astăzi nu mai există așa ceva!” dar ea era perseverentă și credea că se va întâmpla. Vedeți? Aceasta se întâmplă când Îl ai, se întâmplă ceva. Poate pe drum s-a întâlnit cu soțul ei, iar el i-a spus:

„Dacă mergi acolo și te unești cu grupul acela, te părăsesc.” Ei bine, putea s-o părăsească, fiindcă ea era perseverentă. Femeia era în nevoie și credința ei era deja ancorată, de aceea știa că se va întâmpla ceva.

La următorul colț a întâlnit un alt grup de oameni care spuneau: „Dacă mergi acolo te va râde tot orașul, fiindcă ceri ceva pentru fiica ta și vei vedea că ești încă una din cei care au cerut și nu s-a întâmplat nimic!” Dar nu conta ce au pățit alții sau de cine a râs tot orașul, ea era perseverentă. Femeia credea și știa că se va întâmpla. Auzise despre El și știa că dacă va ajunge acolo, va primi ceea ce cere.

Puțin mai încolo s-a întâlnit cu păstorul ei care i-a spus: „Dacă te duci acolo, vei fi dată afară din biserică!” Priviți câte piedici avea biata femeie. Să nu uitați că ea era grecoaică, nu pentecostală, dar era perseverentă. Nu conta dacă urma să-și piardă soțul, prietenii, dacă râdea tot orașul de ea, dacă era dată afară din biserică sau orice altceva s-ar fi întâmplat: credința a pus stăpânire pe ea și era perseverentă. Îmi place aceasta.

Mulți oameni cred că după ce au venit la Hristos, tot ce au de făcut este să vină unde este adunarea Lui și asta-i suficient.

Când am pornit pe cale, bisericile stăteau, așteptau și plângeau să-l vadă pe Domnul venind în scenă.

Odată am fost într-un loc în Illinois, nu îmi mai amintesc cum se numea, pentru o campanie, iar ziarul Chicago Tribune, a scris un articol în care spunea că au fost trimise douăzeci și șapte de ambulanțe în jurul aceluia hotel micuț. Într-o singură seară, după ce am așezat temelia timp de treizeci de minute și i-am provocat pe oameni să creadă, Domnul S-a descoperit că este El și la o singură rugăciune de pe platformă, nu a mai rămas nici o persoană bolnavă, în scaunele cu rotile, orbi, surzi, muți, nimic. Toți au fost vindecați într-o clipă.

Când am fost în Durban, Africa de Sud, la o singură rugăciune au fost vindecați douăzeci și cinci de mii de băștinași deodată și au fost încărcate șapte camioane cu cârje, bâte, târgi, iar oamenii care până atunci se folosiseră de ele, mergeau pe străzi cântând împreună „Crede numai!”

Credința! Lăsați deoparte gândirea voastră și luați gândurile Lui! Înțelegeți? Gândiți cum gândește El.

Poate zici: „Frate Branham, eu mă gândesc, dar nu-mi vine nici un gând...” Lasă să fie în tine gândul care era în Hristos și atunci vei recunoaște Cuvântul. Înțelegeți?

Oamenii aceia au stat și au așteptat, dar când a venit Domnul și a lucrat, s-au ridicat și au plecat. Se pare că și oamenii de astăzi au văzut prea mult acest lucru. Domnul vine, Se arată și noi spunem: „Binecuvântat să fie Numele Domnului. Frate Branham, dacă nu se întâmplă nimic aici, săptămâna viitoare mă duc la adunarea lui Oral Roberts, ca să se roage el pentru mine.” Vedeți, este vorba de atitudine. Oamenii nu sunt perseverenți.

Dacă Duhul Sfânt, dacă Isus Hristos dovedește că este printre noi, forțați-vă să ajungeți la El, așa cum a făcut femeia cu scurgerea de sânge. În calea ei erau o

mulțime de piedici, dar ea s-a forțat, și-a făcut loc prin toată necredința și și-a încrucișat sabia cu a lui Satan, până l-a atins pe Isus.

Dacă biserica aceasta ar proceda la fel în seara aceasta și și-ar face loc prin necredință, ai face presiune știind că ești un copil al lui Dumnezeu și moștenitor al acestor lucruri, fiindcă Isus Hristos este aici ca să-ți arate că este cu tine și ca să-și țină Cuvântul. Fii perseverent și nu lăsa nimic să-ți stea în cale! Ce poate să vă stea în cale dacă credința voastră este ancorată cu adevărat? Dacă o aveți cu adevărat, asta-i tot. Înțelegeți?

Prietena noastră grecoaică, despre care am vorbit în seara aceasta, a ajuns la Isus. Așa facem și noi: ajungem aici și vedem că și Isus este aici, fiindcă El dovedește că este printre noi. Dar credeți că ea s-a gândit că asta-i tot? Nu, domnilor! De fapt atunci începe lupta; atunci începe adevărata bătălie. Când a ajuns la Isus, El i-a zis că nu a fost trimis la neamul ei. Oh, vai! Și nu numai atât, dar i-a numit neamul „câini.” *„Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.”* (Matei 15.24). Aceasta nu a oprit-o pe femeie și a rămas la fel de perseverentă chiar și după ce El i-a zis: *„Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!”* (v. 26). Vedeți? Ea a continuat să fie perseverentă.

Oh, îmi place aceasta! Ea s-a ținut tare. Amin. Îmi place aceasta. Femeia era perseverentă. Ea nu era o plantă hibridă, așa cum sunt cea mai mare parte a lanurilor de astăzi. Nu, domnilor! Ei nu trebuia să i se spună: „Soră, te îndemn să mergi mai departe...” De fapt, acolo nu era nimeni s-o încurajeze, fiindcă chiar și Isus a încercat s-o descurajeze. Glorie! Acum mă simt ca un holly-roller. Chiar și Isus, care era de față, a încercat s-o descurajeze, dar ea s-a ținut tare. Amin. Perseverentă. Ea știa că ajunsese la ceva.

Cum ar fi dacă ți-ar spune câine și că te tragi dintr-un neam de câini? Dacă ar spune: „Nici măcar n-am fost trimis la voi, metodiștilor, prezbiterienilor și oamenilor din Chicago! Voi nu sunteți decât niște fățarnici!”? Uau! Cred că în clipa aceea v-ați ridica nasul sus și ați ieși pe ușa aceea. De ce? Pentru că nu ați avut credință niciodată. Sunteți niște hibridi, niște plante încrucișate care trebuie

stropite tot timpul.

Dar ea nu era așa! Ceva s-a întâmplat și credința ei era ancorată, așa că nu voia să fie înfrântă. Amin. Priviți! Nu a contat ce spuneau sau ce făceau ceilalți, ea nu era înfrântă. Nu, domnilor. Nici chiar Isus nu a putut s-o descurajeze. Amin.

„Eu n-am fost trimis la neamul tău. Voi nu sunteți decât niște câini și nu se cuvine să iau pâinea copiilor Mei și s-o dau câinilor și șobolanilor de pe stradă.” Și ce s-a întâmplat? Femeia a admis că El avea dreptate. Amin. Oh, Doamne! Credința va admite întotdeauna că Cuvântul are dreptate. Chiar dacă păstorul vostru sau altcineva spune că nu este așa, credința voastră va spune că este adevărat. Glorie! Credința adevărată spune că este corect. Vedeți, ea a fost umilită și numită câine, chiar de Cel la care a venit pentru ajutor. La rândul lor, ucenicii Lui care-l însoțeau în campanii, i-au zis: „Șterge-o de aici! Du-te și nu ne mai cicăli! Nu-l mai supăra pe Învățătorul!” Dar aceasta nu a oprit-o. Nu, domnilor! Ea nu putea fi oprită de nimic pentru că avea credință și știa că se va întâmpla oricum. Astfel, a admis că El avea dreptate și l-a zis: „Este adevărat că nu sunt decât un câine și nu merit nimic, Doamne, dar eu nu am venit după pâine, ci doar după câteva firimituri.”

Problema oamenilor de astăzi este că ei nu se umilesc pentru câteva firimituri. Ei spun: „Dacă nu ajung în rând...” dar aceasta nu are nici o importanță. Eu am venit să văd că El este Același ieri, azi și în veci; am venit după niște firimituri.

O, cât de diferită era ea față de cei de acum! Nu uitați că ea era grecoaică și nu văzuse nici o minune, dar cu toate acestea era insistentă, fiindcă Ceva din interior îi spunea că va vedea una.

Ea era la fel ca și curva Rahav. Rahav nu a spus: „Aduceți-l aici pe Iosua să văd cum este îmbrăcat, ce maniere are, dacă este chipeș sau nu, cum este pieptănat.” Ea era la locul ei de muncă, era în căutare de bărbați frumoși, fiindcă era o prostituată. Cu toate acestea, a zis: „Am auzit că Dumnezeu este cu voi și cer îndurare!” O, Doamne! Credința vine în urma auzirii. „Am auzit ce le-ați făcut

amoriților și ce a făcut Dumnezeu pentru voi la Marea Roșie, de aceea cred că sunteți slujitorii Lui. Vă cer doar îndurare.” Amin. Și a primit îndurare.

Și femeia cananeancă a primit îndurare. Ea a zis: *„Da, Doamne, dar și cățeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”* (Matei 15.27). Ea a fost perseverentă, a fost insistentă și nu a lăsat să-i stea nimic în cale, nici chiar atunci când a umilit-o și Isus, ci a admis că El avea dreptate, că Cuvântul avea dreptate: *„Da, Doamne, dar și cățeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Eu îți cer doar o firimitură, doar o mică firimitură. Tot ce doresc este atingerea Ta.”*

Oh, dacă am avea aceeași atitudine în seara aceasta și am spune: „Doamne, sunt bolnav, dar dacă Ceva îmi spune că voi fi bine, aceasta-i tot ce vreau. Atunci voi merge acasă vindecat și voi crede. Nu va mai fi nimic să stea în calea mea, dar vreau doar o firimitură de la Tine.” Și în final, ea a biruit pentru că s-a apropiat corect de darul lui Dumnezeu. Credința admite că Cuvântul are dreptate. Tu vii smerit și plin de respect, și nu ieși afară trâmbițând ceva. Acum să ne grăbim să începem cu rândul de rugăciune.

Uitați-vă și la Marta care era în prezența Domnului Isus în timp ce toți râdeau de ea și ziceau: „Am văzut cum te-a ajutat acesta care vindecă bolnavii, când ai avut nevoie. I-ai dat de mâncare și l-ai primit când a venit în oraș. A stat la voi și a fost prietenul lui Lazăr, dar când a venit boala peste el, v-a părăsit!” Ați văzut? Dar când a auzit că El s-a întors, Marta a fost perseverentă. A pornit pe stradă în jos, iar când cineva i-a zis: „Mergi să-l vezi, nu-i așa?” și-a închis ochii și urechile și a continuat să meargă. Ea era perseverentă.

Apoi, când s-a întâlnit cu El, l-a zis: *„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu îți va da Dumnezeu.”* (Ioan 11.21-22). Ea era perseverentă, asemenea femeii sunamite care s-a dus în prezența lui Elisei, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. Marta știa că dacă Dumnezeu a fost în Elisei, cu siguranță era și în Isus.

Când femeia sunamită a mers la Elisei, acesta a ieșit din peștera lui și a spus: *„Iată pe sunamita aceea! Este tare amărâtă, și Domnul mi-a ascuns lucrul acesta și nu mi l-a făcut cunoscut. Oare ce vrea?”* Apoi a întrebat-o: *„Toate sunt bune cu tine, cu soțul și cu copilul tău?”* Și ea a răspuns: *„Da, toate sunt bune.”*

Priviți ce i-a spus ea slujitorului care o însoțea: *„Pune șeaua pe măgar, du-te înainte și nu te opri!”* Ea a continuat să meargă înainte perseverentă. Poate că unii i-au zis: *„Hei, stai puțin, Lidia, să-ți spunem ceva.”*

„Nu pot, pentru că trebuie să ajung acolo neapărat. Trebuie să ajung acolo să aflu despre asta.” Și când a ajuns la Elisei, el i-a zis lui Ghehazi: *„Ia toiagul acesta și pune-l peste copil.”*

„Este foarte bine, profetule al lui Dumnezeu. Cred că este foarte bine, dar viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi, ci voi sta aici până voi vedea ce se întâmplă.” Amin. Perseverentă. Ea era sigur perseverentă.

Cum a putut sta Mica, acel om al pădurii, needucat, înaintea celor patru sute de proroci și să vorbească contrar celor spuse de ei? El era perseverent. Marele episcop își făcuse niște coarne mari de fier și a zis: *„Domnul mi-a vorbit.”* O, vai, președintele asociației a zis: *„Mi-a vorbit Domnul și am aici patru sute de martori cu „Așa vorbește Domnul!”* Bărbatul acela era sincer, dar Mica a spus: *„Văd tot Israelul risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor.”* (1Împărați 22.17). Atunci Zedechia s-a dus la el și i-a tras o palmă peste gură, cât a putut de tare, zicând: *„Pe unde a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?”* (v. 24). Și Mica i-a răspuns: *„Vei vedea în ziua când vei umbla din odaie în odaie ca să te ascunzi.”* (v. 25). Mica nu s-a contrazis cu asociația, dar știa că vedenia lui era corectă. El avea credință și credința lui a spus exact ceea ce a spus Cuvântul, deci era perseverent.

Acolo era și autoritatea statului, Ahab, și el a spus: *„Puneți pe omul acesta la închisoare și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării, până când mă voi întoarce în pace. Atunci mă voi ocupa de el”* (v. 27).

Și ce a spus Mica? „O, mărețule, Ahab, poate am greșit. O, mare episcop, poate am greșit.” Nu, el nu a spus așa ceva. Mica avea o Ancoră. El a văzut o vedenie și acea vedenie era una cu Cuvântul. Acesta este motivul pentru care i-a spus lui Ahab: *„Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine.”* (v. 28). Amin. El era perseverent. Cu siguranță era.

Orbul despre care am vorbit cu puțin timp în urmă, nu a putut să se contrazică cu teologii fiindcă nu știa nici o teologie, dar le-a spus: „Eu nu știu nimic despre teologia voastră, dar un lucru știu: am fost orb și acum văd.” Mama și tatăl lui nu aveau acel fel de credință și se gândeau: „Vai, o să ne dea afară din sinagogă,” așa că le-au zis preoților: „Întrebați-l mai bine pe el, fiindcă este destul de matur ca să vă răspundă.”

Fraților, cu bărbatul acela nu era nimic greșit și el a spus: „Eu nu sunt teolog și nu pot discuta din Scriptură cu voi. Ați spus că numai Dumnezeu vindecă, dar de acest Om nu știți nimic, nici de unde vine, nici încotro merge. Nu este ciudat că acest Om a venit la mine și mi-a deschis ochii, iar voi, liderii religioși, nu știți de unde vine?” Fraților, el era un „teolog” în Cartea mea, fiindcă avea un argument pe care ceilalți nu-l aveau. Asta-i tot.

„Spuneați că nu aveți nici o mărturie despre venirea Lui, că în cartea voastră nu scrie nimic și că nu știți unde a învățat sau ce educație are, nimic. Nu știți de unde vine și totuși El mi-a dat vederea.” Era un argument foarte bun, nu-i așa? Da, domnilor.

Când Filip a stat acolo și l-a văzut pe Isus din Nazaret spunându-i lui Simon care era numele lui și al tatălui său, a devenit foarte insistent. El avea un prieten foarte sever, pe Natanael, și s-a dus să-i vorbească și lui despre ce a văzut. Și când au venit la Isus, Natanael stătea în mijlocul membrilor bisericii, a marelui preot și a sinedriului, iar Isus s-a uitat la el și i-a zis: *„Iată un israelit în care nu este viclesug.”*

Când a auzit aceasta, Natanael nu a zis: „Oh, mai bine aș tăcea acum, fiindcă aici

sunt episcopul, supraveghetorul general, pastorul și toate cunoștințele mele. Mai bine mă fac că nu știu nimic.” Nu, el nu a făcut aceasta. Nu, nu! Cu el s-a întâmplat ceva, pentru că Filip i-a arătat o Sămânță, așa că a zis: „Rabi...”

Bărbații aceia stăteau acolo și spuneau: „Omul acesta este Beelzebul, nu-l ascultați! Este un diavol!” dar Natanael l-a recunoscut ca Rabi, ca Învățător, așa că l-a zis: „Rabi, de unde mă cunoști? Când m-ai văzut?” Și El i-a răspuns: „*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.*” (Ioan 1.48).

„Ce să fac? Aici este Scriptura care spune că acesta este semnul lui Mesia.” Și a căzut jos zicând: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu! Tu ești Împăratul lui Israel! Nu-mi pasă ce spun alții despre Tine, eu știu că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel.”

Și femeii de la fântână i-a spus care era problema ei. Sunt printre noi misionari care au fost în Răsărit? Ei bine, o femeie ca aceea nu avea voie să vorbească cu nimeni, cu nici un bărbat. Așa este. La fel este și acum. Femeia nu poate vorbi cu nimeni, mai ales pe temă religioasă. Dar credeți că a putut fi ținută în tăcere? Era ca o casă uscată în flăcări pe o vreme cu vânt puternic. Nimic nu o putea opri. „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Mesia?*” Acum va trebui să închei.

În urmă cu patru sau cinci ani, am văzut o vedenie care mă trimitea în Mexic, unde am avut zece mii de convertiri la Hristos. Billy a venit la mine și mi-a zis: „Tati, vezi ce se întâmplă în spate? Acolo este o femeie, nu mai mare decât o cutie de săpun, care ține în brațe un copil mort.”

Noi împărțisem toate numerele de rugăciune și nu mai aveam niciunul. Împărțisem doar douăzeci sau douăzeci și cinci, pentru că nu puteam să iau mai mulți într-o seară.

Billy a continuat: „Ea nu a primit număr de rugăciune și nu a putut intra înăuntru cu copilul. Avem o sută sau două sute de ușeri și nu o pot opri. Ea ține în brațe un copil mort și intră printre picioarele lor sau trece peste ei numai ca să ajungă aici.” Femeia îl văzuse cu o seară înainte pe orbul care își recăpătase vederea, așa că voia să ajungă și ea înăuntru.

„Eu nu o pot ajuta, Billy,” am spus, după care i-am zis fratelui Jack Moore: „Du-te tu la ea, pentru că oricum nu mă cunoaște. Du-te și roagă-te pentru copil și ea va crede că sunt eu.” Și fratele Jack a spus: „Bine, frate Branham,” și a pornit spre femeie.

Când m-am întors spre audiență ca să vorbesc, am văzut că în fața mea, în aer, stătea un copil mexican care râdea; era un bebeluș, pentru că nu avea dinți. Atunci l-am strigat pe fratele Espinoza, pe care îl cunoașteți mulți dintre voi. „Ce este?” m-a întrebat el.

Și eu i-am zis: „Am văzut o vedenie. Stai puțin, frate Moore!” Cred că îl cunoașteți cu toții pe omul de afaceri Moore.

L-am strigat pe Billy și i-am zis: „Du-te și adu-o pe femeie aici.”

„Dar nu are număr de rugăciune, tati.”

„Nu contează, adu-o aici!”

Plouase toată ziua și mulți au stat afară în ploaie. Femeia era una dintre ei, iar părul îi atârna de-o parte și de alta. Plângea și obrajii îi erau udați de lacrimi, iar în brațe ținea o păturică în care se distingeau o formă mică. A căzut în genunchi și a început să strige ceva de felul: „Padre! Padre!”

Am ridicat-o, iar fratele Espinoza a tradus rugăciunea mea: „Tată ceresc, nu știi dacă acesta este bebelușul pe care l-am văzut, dar m-am gândit că este el. Îmi pun mâinile peste el și cer ca viața să se întoarcă în trupul lui, în Numele Domnului Isus.” Și micuțul bebeluș a dat din piciorușe și a strigat cât a putut de tare.

Apoi am spus: „Frate Espinoza, să nu spui deocamdată nimic despre lucrul acesta. Să nu le spui nici oamenilor de afaceri și nici altcuiva, până nu avem declarația scrisă a medicului.” Și doctorul a dat o declarație scrisă că acel copilăș murise de pneumonie în dimineața aceea la ora 9.00. Minunea s-a întâmplat aproape de unsprezece seara, ceea ce înseamnă că în tot acel timp fusese mort.

De ce? Pentru că a fost insistentă. Ea a știut că dacă Dumnezeu a putut să redea vederea unui orb (Slavă lui Dumnezeu!), putea să-i dea și acelui copilăș viața înapoi. De ce? Pentru că a fost perseverentă. Două sute de ușieri nu au putut s-o țină pe loc, pentru că avea ceva ancorat.

Ea nu a văzut toate aceste lucrări pe care le-ați văzut voi. Tot ce a știut era că cineva i-a spus că în ziua aceea și-a primit vederea. Un orb care locuia pe strada ei. El avusese glaucom de zece ani și nu mai văzuse deloc, dar în ziua aceea umbla pe străzi bucuros, dădea din mâini și striga, iar ea l-a văzut.

Astfel, când copilășul ei a murit, l-a luat din cabinetul doctorului, a plecat și a stat toată ziua în ploaie, așteptând ocazia să intre. Și pentru că nu avea număr de rugăciune, a fost foarte insistentă. Ea era romano-catolică și nu știa nimic altceva decât că trebuia să ajungă la un om.

Desigur, voi știți că nu trebuie să ajungeți doar la un om, ci la Hristos, la Domnul Isus Hristos. Toată credința femeii era în preotul ei, care fusese bun cu ea, dar în seara aceasta nu este bun nimeni în afară de Isus Hristos, și El este Același ieri, azi și în veci. Aleluia!

Haideți să fim insistenți în timp ce ne vom pleca cu toții capetele.

Doamne Isuse, Te rog să ne ajuți acum. Un singur Cuvânt din partea Ta, Doamne, ar putea să facă ceva pentru oamenii aceștia. Te rog, ai milă, fiindcă ai promis că în zilele din urmă vei face aceleași lucruri și lucrări pe care le-ai făcut când ai fost pe acest pământ în trup. Ai spus că se vor repeta și ne-ai dat exemple din Scriptură, ca de exemplu, cu privire la ce s-a întâmplat în Sodoma și alte lucruri, iar noi le vedem în această epocă laodiceană. Tu ai dat făgăduința că ești Același ieri, azi și în veci și noi am văzut aceasta în fotografii, fiindcă ochiul mecanic al aparatului de fotografiat a surprins misterele acestui timp din urmă, lucruri pe care omul nu le poate explica.

Dumnezeule, îngăduie ca bărbații și femeile care suferă și sunt bolnavi în seara aceasta, să fie atât de insistenți încât să ajungă la Domnul Isus, pentru ca apoi să meargă acasă bucuroși și vindecați. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm în Numele și spre slava Lui. Amin.

Sunt deja în întârziere, dar mă gândesc la ceva. Poate aceasta este ultima adunare pe care o avem împreună și nu vă voi mai vedea decât dincolo de Râu. Poate vom trece toți dincolo de Râu, încă înainte de a veni dimineața.

Să nu uitați că națiunea aceasta este pusă în balanță.

Pavel a predicat o noapte întreagă aceeași Evanghelie și Domnul a onorat Cuvântul Său, atunci când unul a căzut mort, cum s-a întâmplat ieri cu fratele Way, care stă chiar aici în fața mea. Pavel s-a așezat peste trupul aceluia băiat și viața a revenit în el, același lucru întâmplându-se și cu fratele Way. Aceasta arată că este același Dumnezeu care face același lucru prin același Cuvânt, prin același Duh. El este Același ieri, azi și în veci.

Să știți că nici un om nu vă poate vindeca, fiindcă voi ați fost deja vindecați. În voi

s-a întâmplat ceva care v-a spus că este pentru voi, apoi ați devenit insistenți.

În ordine. Haideți să vedem ce numere de rugăciune s-au împărțit. De la A? Oh, le-ați terminat? Cred că în seara aceasta vom lua numerele de la 75 la 90. Să vedem câți vom putea chema. Aduceți-i aici în rând. Vă rog să-i ajutați pe cei care vedeți că nu pot veni.

Câți de aici nu au un număr de rugăciune dar știu că Isus Hristos îi poate vindeca? Ridicați mâna și spuneți: „Cred și vreau s-o primesc!” (Fratele Branham face o pauză). Cred că nu trebuie să mai așteptăm după Duhul Său, fiindcă am văzut că s-a atins de cineva din audiență. Amin.

(Fratele Vayle spune: „Lipsesc patru numere.”). În ordine, vin acum.

Câți din cei aflați aici, acolo în spate și la balcoane, cred? Spuneți: „Eu cred!” Ridicați mâinile și spuneți: „Eu cred!” Asta-i bine. Aștept să văd dacă are efect asupra acelei persoane, sau nu. Aș putea s-o ridic înaintea de a chema rândul de rugăciune și să dovedesc că este Adevărul. Ea și-a dus batista la gură și se roagă. Are probleme la coloană. Așa este. Și acolo stă... Da, soțul tău este cel care a ridicat mâna. Ascultați-mă! Eu sunt străin față de voi, este adevărat? Credeți că sunt prorocul lui Dumnezeu? Problema ta de la coloană te va părăsi.

În timp ce vorbeam cu soția lui, Duhul Sfânt S-a oprit la bărbatul care stă cu mâna ridicată. Și tu ai probleme de sănătate, ai o umflătură la braț. Crede și te va părăsi. Ei sunt străini pentru mine, dar au credință și puterea Duhului Sfânt lucrează. Credeți? („Amin”).

Vorbești spaniola? Atunci întoarce-te și tradu-i acelei fetițe care nu vorbește engleza. Spune-i că are ceva în piept. Isus Hristos te-a vindecat, soră. Da. Am văzut că nu vorbește engleză.

În fața ei stă o doamnă care este foarte emoționată. Nici ea nu vorbește engleza și are ceva la stomac. Doamnă, să crezi din toată inima și boala de la stomac te va părăsi. Amin. Dumnezeu este Vindecătorul.

Vedeți cum s-a atins de ea? Femeia nici nu înțelege engleza și a trebuit să i se traducă în spaniolă. Vedeți, sunt oameni care nici măcar nu vorbesc engleza, dar văd și simt Duhul, chiar dacă nu înțeleg. Slavă lui Dumnezeu! Nu am mai văzut așa ceva. Amin. Întrebați-i pe oamenii aceia. Eu nici măcar nu vorbesc limba lor. Aceasta dovedește că nu este nevoie să fii în rândul de rugăciune. Este adevărat? (Amin).

Tu care ai spus „Amin” și stai aici, crezi că boala de sinusuri te va părăsi? Da? Ridică-te în picioare. Te va părăsi.

Vedeți, ea m-a auzit ce am spus, pe când aceștia, nu. Spuneți-mi, nu este Acesta Dumnezeu? Amin și amin. De ce nu puteți fi insistenți, voi, care înțelegeți engleza? Aceștia sunt de altă nație și nu înțeleg un cuvânt în engleză, dar cred că Dumnezeu a făcut aceasta, pentru că mai înainte am predicat despre o grecoaică ce era dintr-o altă nație. Ea a fost insistentă. Uitați-vă la ei și veți vedea ce se va întâmpla.

Bună seara, doamnă. Nu ne cunoaștem, este adevărat? Crezi că Isus Hristos este prezent? Eu nu pot să te vindec pentru că nu am putere de vindecare, dar am primit din partea lui Dumnezeu autoritatea să pronunț ceea ce El a făcut deja. Înțelegeți?

Și Samson a fost în ordine cât timp și-a simțit șuvițele atârându-i pe spate. Când îl văd umblând printre noi, știu că El este aici, nu-i așa? („Amin”).

Te văd vomitând. Tu ai crize în care vomități. Ești îngrijorată pentru că ești prea grasă și ai și o umflătură sub coastă. Așa este. Ți-a luat ceva timp ca să ajungi aici,

este adevărat? Spun aceasta pentru că vii din Missouri (Sora spune: „Da.”). Te poți duce înapoi pentru că Isus Hristos te face bine. Acesta este El.

Aici este o femeie de culoare pe care nu am mai văzut-o niciodată; este cineva dintr-o altă rasă, ceea ce înseamnă că suntem un alb și un negru. Noi toți avem un sânge. Credeți că Fiul lui Dumnezeu a înviat din morți și a însărcinat Biserica Sa să facă aceleași lucrări pe care le-a făcut și El? Credeți aceasta? Acea Biserică nu poate muri, pentru că El a spus: „...pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui.” Ce este aceasta? O descoperire spirituală.

Dacă Dumnezeu poate să-mi descopere prin Duhul Lui de ce ești aici, ești exact ca femeia de la fântână, este adevărat?

Tu ești nervoasă și îngrijorată pentru ceva. Mintea ta este zdruncinată, fiindcă ți s-a spus ceva ce te-a alarmat: că ai o tumoare la cap. Așa este. Trebuie să fii operată și ești speriată pentru că ai inima slăbită, iar medicii se tem să te opereze chiar din cauza aceasta. Isus Hristos îți întărește inima. Crezi în El? El poate să te vindece de acea tumoare. Îl crezi? Atunci fii insistentă. Du-te mai departe și crede că te vei face bine. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Aici este un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată. În ordine. Tu ești aici dintr-un motiv. Dacă acest Duh de peste mine, acel Stâlp de Foc și Lumină care a fost fotografiat este Isus Hristos, va avea aceeași mărturie a Cuvântului, iar dacă nu, atunci nu este Hristos (Fratele spune: „Așa este.”). Dar tu ești convins că este El. („Da”). Tu încerci să mă faci să văd ceva (Da.). Este vorba de o stare spirituală. („Da”). Ești predicator („Da”), și este vorba de biserica ta. („Da”).

Am auzit ce gândiți. Voi ziceți: „Spui că este predicator pentru că a stat pe platformă.” Știi că nu te cunosc, așa-i? (Fratele spune: „Așa este.”). Crezi că sunt prorocul Lui? („Da, amin, cred.”). Atunci, reverend Donaldson, poți să te întorci acasă. Crede și vei fi bine. Toate vor fi bine pentru tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, pastore.

Toate lucrurile sunt cu putință pentru cei ce cred.

Crezi? Crezi că sunt slujitorul Lui? (Sora spune: „Amin.”). Tu știi că eu nu pot face aceste lucruri. („Așa este. Slavă!”). Dar crezi că El le face, nu-i așa? („Așa este”). Crezi? Fiți insistenți! Nu lăsați nimic să vă stea în cale! Faceți-vă calea liberă. Nu îl vedeți? Nu credeți că este El? („Amin”).

Vedeți, El nu s-a identificat ca un mare teolog, fiindcă nu era. Nu s-a identificat ca un politician al bisericii, fiindcă nu era. El era Dumnezeu făcut trup. Dumnezeu este Cuvântul și Cuvântul cunoaște gândurile inimii, Același ieri, azi și în veci. Nu vedeți că este El? Cum ar putea să facă aceasta un om necunoscător și fără educație? Și chiar dacă aș avea educație, nu aș putea s-o fac. Este un paradox. Cum? Este puterea lui Dumnezeu. Nu puteți vedea aceasta, prieteni? Nu puteți da la o parte crusta de pe voi?

Aici este o femeie pe care nu am mai văzut-o niciodată, dar viața ei nu poate fi ascunsă. Da. (Sora spune: „O, aleluia”). Amin. („Aleluia”). Femeia aceasta este creștină, este o credincioasă. („O, aleluia”). Dacă prin harul lui Dumnezeu și simțind cele șapte șuvițe ale lui Samson, îți voi spune care este problema ta, vei crede? Va crede audiența? Veți crede fiecare? („Amin”). Ea va ști dacă este corect sau nu.

Mai întâi tu suferi de hipertensiune. Ai și diabet, o stare nervoasă și ceva la cap. Văd că ți se face o examinare și ai o tumoare. Așa este. Tu știi că dacă Dumnezeu nu se atinge de tine, vei muri, este adevărat? Vino aici ca să-mi pun mâinile peste tine. În Numele lui Isus Hristos, condemn acest diavol și-i poruncesc s-o părăsească. Dumnezeu să te binecuvânteze. Du-te și bucură-te. Amin.

Crezi? Cineva zice: „Ai privit-o drept în ochi. Nu trebuie să te uiți la ea, uită-te aici.” Eu nu m-am uitat în ochii ei. „Este grasă, e clar că are probleme cu tiroida.” Dar nu pentru aceasta dorește rugăciune, ci pentru că suferă de o boală femeiască. Este adevărat, doamnă? („Da. Aleluia”). Te-a părăsit. Du-te, bucură-te și spune: „Îți

mulțumesc, Doamne!” Să credeți.

Tu ai anemie. Crezi că Dumnezeu te poate vindeca? Spune: „Îți mulțumesc, Isuse dragă.” Du-te, bucură-te, crede și spune: „Lăudat să fie Dumnezeu!”

Tu pari sănătos și în putere. Crezi că Dumnezeu poate să te vindece de boala de stomac și vei fi bine? Du-te și mănâncă, Isus Hristos te face bine.

Dacă Isus Hristos nu se atinge de tine, vei muri și tu știi aceasta. Da, domnule. Dar Dumnezeu poate să înlătore orice diavol de cancer, poate omorî orice și să fii bine. Crezi aceasta? (Da, cred). Du-te și crede. Poți pleca și să fii bine în Numele lui Isus Hristos.

Tu umbli așa pentru că ai artrită. Ai și o problemă la inimă și simți că te sufoci. Dacă crezi, Isus Hristos te face bine. Crezi? Bucură-te și spune: „Îți mulțumesc, Doamne,” și vei fi bine.

Crezi că Dumnezeu poate să te vindece de spate și să fii bine? (Sora spune: „Amin!”). În ordine. Du-te și spune: „Îți mulțumesc, Doamne Isuse.” Așa este.

Crezi că Dumnezeu poate să-ți ia acel lucru, să-ți dea o transfuzie, să îndepărteze tot zahărul din sângele tău și să te facă o persoană nouă? Crezi? Fii binecuvântat. Du-te, bucură-te și spune: „Mulțumesc, Doamne, eu cred!”

Crezi că Dumnezeu poate să te scape de acea tumoare și să te facă bine? (Sora spune: „Da.”). Du-te și bucură-te.

Dumnezeu poate să te vindece de acea artrită, să te îndrepte și să te facă bine. Crezi? Du-te, bucură-te și crede.

Crezi că sunt prorocul Lui? Eu nu te cunosc, dar Dumnezeu te cunoaște. Și tu ești bolnav, dar ești interesat de alte două persoane bolnave care au cancer și sunt pe moarte. Ia aceasta, pune-o peste ei și nu te îndoii, fiindcă se vor face bine, dacă vei crede. Să aveți credință.

În ordine, domnule. Cred că ești unul din predicatorii care au stat aici pe platformă. Din câte știu, nu te cunosc, dar Isus Hristos îți cunoaște inima. El știe ce este în om. Crezi aceasta? (Fratele spune: „Da, domnule.”). Dacă Dumnezeu îmi va spune problema ta, ești gata? („Da, domnule”). Bine.

Predicatorilor, îl cunoașteți pe omul acesta? (Cineva spune: „Este fratele Turner.”). Da? În ordine. Deci îl știți.

Problema ta este că suferi de o cădere nervoasă, de o apăsare din partea lui Satan. Acest lucru este de ceva timp și a făcut ca trupul tău să slăbească. Inima ta este mai slabă, ești într-o stare foarte rea și prin aceasta, toată familia ta este afectată negativ. Domnule, tu ai așteptat un cuvânt nu-i așa? (Fratele spune: „Da!”). Acceptați cuvântul meu? („Da, domnule!”). Atunci du-te acasă și fii bine, în Numele lui Isus Hristos. Diavole, ieși afară din el!

(Adunarea se bucură). Credeți? („Amin”). Credeți? („Amin”). Puneți-vă mâinile unul peste altul. Vreau să vă rugați împreună cu mine.

Doamne Isuse, prezența Ta divină este fără îndoială aici. Și fiindcă și ei știu că ești aici, fă-i să fie insistenți. Rândul de rugăciune este plin de minunile Tale. Nici un om pământean nu putea face aceste lucruri decât dacă este Dumnezeu aici. Noi știm aceasta. Cât de perfect! Cât de exact! Tată, Te rog să-i faci pe oameni să vadă aceasta și să fie insistenți. Ei și-au pus mâinile unul peste altul și în inimile lor bate tare sângele împărătesc al lui Isus Hristos care îi atrage pe unul către celălalt, prin credință.

Doamne, ascultă rugăciunea slujitorului Tău. Ca slujitor al Tău, condamn orice boală și orice slăbiciune care este în prezența Ta, a lui Hristos cel înviat. Fie ca Satan să-i lase din mână și fiecare soldat să-și îndrepte sabia împotriva îndoielii lui Satan, cu o dorință insistentă. Îndură-te și fă aceasta în Numele lui Isus Hristos.

Dacă veți crede și veți accepta, veți fi vindecați. Să credeți în Numele lui Isus Hristos.

- Amin -